

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

Iesus à Petro ter est negatus Art. & Ho. XVI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

scipere alapam, si detur. Pertinet itaq; quod de alia maxilla præbenda dicitur, ad præparationem animi, non corporis. Posset enim quis alteram præbere maxillam, post primam susceptam alapam, si cède, & impatienter vtramq; sustinere. Hic nequaquam verbo satisfaceret Christi, quia non satisfaceret intentioni Christi. Vult enim Christus propter vnam alapam aded nos ira non excandescere, nec de vindicta cogitare, vt parati simus etiam non hanc tantum, sed plures patienter tolerare. Hoc modo sustinuit se cædi Christus tam patienter in vnam maxillam, vt paratus quoq; fuisset sustinere se cædi in aliam, si data fuisset. Quod paulò post quoq; fecit. Nam alapas complures perculit, & toto corpore cæsus fuit flagellis. Verissimum sanè est illud Ambrosij, dicentis: Nihil aded confusionem facit inferenti mala, sicut fortis tolerantia sustinentis, & neque in verbo, neque in opere reddere vindictam.

Matth. 26.
Ioan. 19.
Ambrosius.

IESUS A PETRO TER EST NEGATUS.

Articulus XVI.

Sequatur autem Iesum Simon Petrus à longe, & alius discipulus. Discipulus autem ille erat notus pontifici, & introiuit cum Iesu in atrium pontificis. Petrus autem stabat ad ostium foris. Exiuit ergo discipulus alius, qui erat notus pontifici, & dixit ostiariæ, & introduxit Petrum intro in atrium principis sacerdotum. Et ingressus sedebat foris in medio atrij, dorsum cum ministris ad ignem, & calefaciebat se, vt videret finem. Circumsidentibus autem illis, erat Petrus in medio eorum. Quem cum vidisset ancilla quædam ostiaria vna ex ancillis summi sacerdotis sedentem ad lumen, & calefacientem se, & cum fuisset intuita, aspiciens illum ait, dicens: Et tu cum Iesu Nazareno eras. Nunquid & tu ex discipulis, es hominis istius? At ille negauit eum coram omnibus, dicens: Mulier non sum, & nescio quid dicis. Neque enim scio, neque noui illum, & exiit foras ante atrium, & galus cantauit. Dixerunt ergo ei: Nunquid & tu ex discipulis eius es? Rursus exeuntem eo iam iam, vidit eum alia ancilla, & coepit dicere circumstantibus & his qui erant ibi, & ait. Et hic erat cum Iesu Nazareno: & quia hic ex illis est. Et post pusillū alius videns eum, dixit: Et tu de illis es. Petrus iterum negauit cum iuramento, quia non noui hominem, & dixit: O homo non sum. Et post pusillum interuallo factò quasi horæ vnus, accesserunt qui astabant, & dixerunt rursus Petro: Vere & tu ex illis es: Nam & Galilæus es, & loquela tua te manifestum facit, Et alius quidam vnus ex seruis pontificis, cognatus eius, cuius abscidit Petrus auriculam affirmabat, dicens: Nam & Galilæus est, & dicit Petro: Nonne ego vidi te

Matth. 26.
Marc. 14.
Luc. 22.
Ioan. 18.

in horto cum illo? Iterum ergo negavit Petrus, & ait: Homo nescio quid dicis. Tunc ille coepit detestari & iurare & anathematizare, quia non nouisset hominem, & quia nescio hominem istum, quem dicitis. Et continuo adhuc illo loquente, statim iterum gallus cantauit. Et conuersus Dominus, respexit Petrum. Et recordatus est Petrus verbi Domini Iesu quod dixerat ei, quia priusquam gallus cantet bis, ter me negabis, & egressus Petrus foras, coepit flere, & fleuit amarè.

HOMILIA XVI.

QUAE de Petri referuntur negatione, licet de loco dubium habeant, parum tamen curandum est, an in vna domo, an in duabus ter negavit Christum, quandoquidem, quomodo illi Christus praedixerat, certum est, ter Petrum negasse eundem. Considerandum deinde, quod in textu Evangelistarum videtur dissonantia: quia alia ab alijs personae adducuntur interlocutrices. Verum Evangelistae non dissident. Accidit namque vt ad ignem sedentibus multis, multi, vno incipiente, loquerentur Petro, nitentes probare ipsum esse Christi discipulum, vno hæc, alio alia verba dicente. Quo etiam factum est, vt Evangelistarum alius huius, alius alterius verba recenseret. Tertio, commiseranda est infirmitas Petri, qui territus tam cito ad verba vnius ancillae ostiariae, negavit, magis tamen (vt videtur) animo compatiendi, quam auisandi atque terrendi, Petro loquentis. Vide etiam quomodo per moram creuit peccatum Petri. Primo enim negavit, deinde negavit cum iuramento: tertio, execrando & anathematizando negavit. Obserua postremo, quod Petrus non redijt in se, peccatum suum detestans, nisi postquam à Domino est respectus: quod de spirituali est respectu, hoc est, de illuminatione mentis, intelligendum. Tunc enim exiuit domum poenitens, fleuitque amare, illuc non rediturus.

Negatio trina Petri quid nos instruat, quique ex lapsu sit resurgendum.

Desperandum non esse post lapsum.

A peccato non posse hominem propria virtute resurgere.

Societatem malam esse fugiendam. Benignitas Saluatoris quanta.

PRINCIPIO hic discimus, nihil presumere de nobis. Si enim tantus apostolus, tamque feruens, & omnium caput, cecidit, quid nos faceremus? Erudimur deinde, non etiam desperare post lapsum quandoquidem hic apostolus post lapsum non solum veniam, sed magnam etiam gratiam affectus est, nec post lapsum minus quam ante, fuit Christo dilectus. Adeo non imputat peccatum Deus poenitenti. Tertio, discimus, non virtute nostra nos posse à peccato resurgere, sed nobis fore necessarium, vt à Domino respiciamur, & ipse resuscitet nos. Nos quidem quamdiu in peccato sumus, non possumus etiam huiusmodi respectum mereri: possumus tamen impedire, possumus eum respuere, quia possumus diuinæ aspirationi non acquiescere. Quarto, discimus ex loco, quo Christum negavit Petrus, vitandam malam societatem, peccandi que occasionem. In certu namque apostolorum haudquaquam negavit Petrus, sed in curia pontificis, inter homines ociosos & ingluuiei deditos. Quinto, benignitatem Domini attendamus, qui apostolum dilectum, quem principem erat facturus Ecclesiae, cadere permisit, illum tamen erectu-

EUS.